

Historia oświaty wpisana w dzieje miasta

Leżajsk, miasto powiatowe położone nieopodal Sanu, w północno-wschodniej części województwa podkarpackiego, ma 600-letnią historię. Nazwa miasta według Aleksandra Brücknera wywodzi się od słowa *leżeć*, *leże wojskowe*¹.

W średniowieczu były to tereny pogranicza polsko-ruskiego. Zamieszkiwała je ludność etnicznie zróżnicowana pod względem narodowościowym i religijnym: Polacy, Rusini, Niemcy, a od XVI wieku również Żydzi. Leżajsk i okolice ostatecznie utrwaliły swoją przynależność do Królestwa Polskiego za czasów Kazimierza Wielkiego. Nastąpiło to na podstawie testamentu Jerzego Trojdenowicza (1340 r.), który tereny Rusi Halicko-Włodzimierskiej przekazał Kazimierzowi Wielkiemu.

Pierwsza wzmianka o Leżajsku zjawia się w 1346 roku w przywileju wsi Połomyja, w którym czytamy: [...] *Król Kazimierz Wielki prawem lokacji wsi nadaje rycerzowi Narcyzowi synowi Spytka de Leżeńsko, soltysowi królewskiej wsi z Leżeńska* [...]².

Następny dokument, który potwierdza istnienie wsi, pochodzi z dnia 19 stycznia 1354 r., a dotyczy Rzeszowa³.

Prawa miejskie Leżajsk otrzymał z rąk Władysława Jagielly w 1397 roku.

Początki oświaty w Leżajsku wiążą się z ustanowieniem w 1400 roku parafii rzymskokatolickiej⁴ przez biskupa przemyskiego Macieja (1392–1420). Do utworzonej parafii należały: miasto Leżeńsko oraz wsie: Giedlarowa, Wierzawice, Dębno, Wywłoka, Wysoka. Sarzyna pozostała w parafii krzeszowskiej. Najpierw parafią zarządzali księża diecezjalni, a od 1439 do 1839 r. sprawował nad nią pieczę zakon bożogrobców z Miechowa⁵, którzy szczególnie zajmowali się duszpasterstwem parafialnym i opieką szpitalną.

Zgodnie z ówczesnym zwyczajem, kiedy tworzono parafię, zazwyczaj powoływano również szkołę parafialną, podlegającą proboszczowi, który regulował wszelkie sprawy związane z jej funkcjonowaniem.

Można przypuszczać, że wraz z utworzeniem parafii w Leżajsku, powstała również szkoła parafialna, która dawała mieszkańcom szansę na lepsze warunki życia i zdobycia typowo miejskiego zajęcia, jakim było rzemiosło lub handel. Innym otwierała drogę do dalszej nauki i do kariery w różnych instytucjach świeckich i kościelnych.

Już w 1414 roku w spisie żaków Akademii Krakowskiej spotykamy studenta z Leżeńska Nicolasa Stanislaia de Leżeńsko oraz z Sarzyny Andreasa

¹ A. Brückner, *Słownik etymologiczny języka polskiego*, Warszawa 1985, s. 297.

² Połomyja (Polomia) leży na Podgórzu, w dolinie między dwoma wzgórzami. Doliną w kierunku północno-zachodnim płynie mała rzeczka Gwoźniczanka, wpadająca do Wisłoka. Środkiem wsi biegnie międzynarodowa droga.

³ *Wypisy i teksty źródłowe do historii regionalnej województwa rzeszowskiego*, pod redakcją Marianna Aleksiejewicza, Rzeszów 1958, s.18.

⁴ W. Sarna, *Dzieje diecezji przemyskiej obrządku łacińskiego*, Przemysł 1903, s. 33.

⁵ Kanonicy Regularni Opiekunowie Najświętszego Grobu Jerozolimskiego; Miechowicy.

Vyslai de Vola Szarzynowa. Drugi zapis pochodzący z roku 1443 odnotowuje imię kolejnego studenta tej uczelni pochodzącego z Sarzyny Schasinusa Nikolaia de Vola Sarzynowa⁶. Ostatni dwaj, być może, także uczęszczali do szkoły parafialnej w Leżajsku. Pierwsze źródło o istnieniu szkoły pochodzi z 1480 roku, kiedy jej rektorem był Jan⁷.

Na początku XVI wieku w spisie studentów Akademii Krakowskiej spotykamy studenta Marcina de Lyeżeńsko, który urodził się w Leżeńsku. Otrzymał on w Alma Mater krakowskiej tytuł „baccalaureat sztuk wyzwolonych” w roku 1500, a w 1503 został mistrzem sztuk wyzwolonych. Od 1503 do 1524 r. wykładał na wydziale filozoficznym Arystotelesa, arytmetykę i pisarzy starożytnych. Dwukrotnie pełnił funkcję dziekana. Jako profesor teologii powołany został do komisji zbadania sprawy Marcina Lutra. Zmarł w 1537 roku⁸.

Rozwój miasta został zahamowany przez ciągłe najazdy tatarskie. Leżeńsko było położone na szlaku wypraw prowadzących w głąb Polski. Tatarzy napadali na miasto w latach: 1496, 1500, 1502, 1509, 1519. Najtragiczniejszy był najazd w 1524 roku. Wówczas to król Zygmunt I postanowił przenieść Leżeńsko z pierwotnego na obecne miejsce⁹.

W roku 1531 Leżajsk przeszedł w ręce królowej Bony, która objęła władztwo nad miastem za zgodą Zygmunta I Starego, a od 1534 roku za pozwoleniem sejmu. W 1550 roku nadała ona mieszczanom nowego miasta Leżajska część łąk, tak zwaną „Gwoźczyznę”, znajdującą się na przedmieściach w kierunku Starego Miasta. Przeprowadzona w 1565 roku lustracja wymienia następujące organizacje cechowe: piekarzy, rzeźników, szewców. Oprócz tych cechów istniały także jeszcze inne np. sukienników, garnarzy, bednarzy, kołodziejów i stolarzy.

Naukę zawodu rozpoczynali chłopcy w siódmym roku życia w warsztacie mistrza jako terminatorzy. Przyjęcie do terminu było równocześnie przyjęciem do cechu. Kandydat musiał spełnić szereg warunków: przedstawić świadectwo prawego pochodzenia, być wyznania katolickiego, posiadać nieskazitelną przeszłość. Uczeń, który spełnił

wszystkie warunki, mógł wybrać sobie mistrza. Mistrz zawierał umowę z rodzicami ucznia, która dotyczyła wynagrodzenia mistrza i utrzymania terminatora. Pierwsze lata spędzał on zazwyczaj na posługach, dopiero później dopuszczano go do pracy w poznawanym rzemiośle. Czas nauki trwał od 3 do 11 lat. Po opanowaniu umiejętności zawodowych, terminator był wyzwalany na czeladnika, który pracował dalej u majstra, ale już za odpowiednie wynagrodzenie. Po nabyciu pełnej wprawy i po samodzielnym wykonaniu pracy, rada danego cechu nadawała czeladnikowi godność majstra.

Leżajsk w 1589 roku liczył 224 domy i 1200 mieszkańców.

Po śmierci królowej Bony, w latach 1557–1587 starostwo leżajskie miało szereg często zmieniających się dzierżawców. W 1587 roku zostało wydzierżawione bogatej rodzinie Opalińskich z Wielkopolski. Najpierw rządy objął Andrzej, a później Łukasz. Okres ten był dla Leżajska bardzo pomyślny. Nastąpił dalszy rozwój ekonomiczny. Rodzina Opalińskich dzierżawiła starostwo do roku 1654.

Król Zygmunt III zatwierdził wszystkie do tej pory nadane Leżajskowi przywileje. Mieszczanom pozwolili korzystać z lasu królewskiego w celu poprawy parkanu obronnego i budowy nowych domów.

W latach 1541–1654 na Akademii Krakowskiej studiowało 9 studentów z Leżajska¹⁰. W roku 1624 wymieniony został student z Sarzyny Paulus Alberti Toina de Sarzyna¹¹. Od II połowy XVII wieku identyfikacja geograficzna studentów jest niemożliwa, ponieważ zaczęto używać nazwisk, a nie jak dotychczas miejscowości pochodzenia.

W I połowie XVII wieku w Leżajsku wzniesiono dwa murowane kościoły: farny w rynku (1608–1618) i kościół (1618–1628) oraz kompleks klasztorny (1637) w „Borze” – miejscu objawień Matki Bożej. Głównym fundatorem obu świątyń był Łukasz Opaliński i jego żona Anna z Pileckich.

Budowa obu świątyń i kompleksu klasztornego wpłynęła na pojawienie się w Leżajsku nowych rzemieślników: architektów, murarzy, tynkarzy,

⁶ *Album Studiorum Universitatis Cracoviensis (1400–1489)* T. II, wyd. Adam Chmiel Cracovia 1867, s. 36.

⁷ R. Pelczar, *Ścieżki łacińskich szkół parafialnych w ziemi przemyskiej i sanockiej od XIV w. do 1772 r.*, [w:] „Rocznik Przemyski”, t. XXVIII, Przemysk 1991/92, s. 64.

⁸ A. Fastnacht, *Pochodzenie społeczne studentów Uniwersytetu Jagiellońskiego z diecezji przemyskiej w latach 1400–1642*, Rocznik Zakładu Naukowego im. Ossolińskich t. V, Wrocław 1950, s. 219. Bakalarz w języku uniwersyteckim oznaczało tego, który był uwieczniony wawrzynem, czyli zdobył pierwszy stopień naukowy na wszystkich wydziałach średniowiecznych uniwersytetów.

⁹ Biblioteka PAN Kraków rkps.2843/l. k. 9.

¹⁰ A. Fastnacht, *Pochodzenie społeczne studentów...*, s. 205.

¹¹ *400 lat parafii w Sarzynie 1598–1998*, pod red. Józefa Półciwiarka, Nowa Sarzyna 2000, s. 147.

cieśli, sztukatorów, snycerzy, którzy przekazali te umiejętności mieszkańcom Leżajska.

W II połowie XVII wieku z Leżajska wyjeżdżała niewielka liczba młodzieży na dalsze kształcenie, ponieważ na miejscu zdobywano potrzebne umiejętności rzemieślnicze.

W Leżajsku obok Polaków mieszkali Rusini, którzy posiadali własną szkołę parafialną.

Trzecią grupą narodowościową mieszkającą w Leżajsku byli Żydzi, którzy pojawili się tutaj na początku XVI wieku. Mieszkali obok synagogi i zapewne posiadali własną szkołę elementarną, która uczyła czytania i pisania.

Najazdy, jakie nawiedziły Leżajsk i okolice w II połowie XVII wieku i na początku XVIII wieku (potop szwedzki, najazd Rakocznego, wojna północna), doprowadziły do upadku miasta, w tym oświaty. Liczba szkół parafialnych w dekanacie leżajskim¹², według sprawozdania z wizytacji biskupiej zmniejszyła się w latach 1722–1723 było ich 13, w latach 1743–1745 tylko 3, a w latach 1753–1757 nie odnotowano żadnej szkoły parafialnej¹³.

W wieku XVIII Leżajsk stał się ważnym ośrodkiem dwu religii monoteistycznych: rzymskokatolickiej i judaistycznej.

Papież Benedykt XIV wyraził zgodę na koronację słynącego cudami obrazu Matki Bożej Leżajskiej i poświęcił korony. Aktu koronacji dokonał 8 września 1752 roku ks. biskup przemyski Wacław Sierakowski. W sanktuarium leżajskim w 1654 roku został utworzony nowicjat, który z przerwami istnieje do dnia dzisiejszego.

Leżajsk stał się miejscem szczególnie świętym dla wyznawców wielkiej religii judaistycznej – nurtu chasydzkiego. Współtwórcą tego kierunku był rabin Elimelech, który osiedlił się w Leżajsku. Elimelech urodził się w 1717 roku na Kresach Wschodnich. Imię jego w języku hebrajskim oznacza „Mój Pan jest Królem”. Przeżył lat 70, zmarł dnia 21 miesiąca Adar w 1787 roku w Leżajsku i został pochowany na miejscowym ohelu. Był twórcą szkoły rabińskiej, która wykształciła liczne grono wybitnych rabinów¹⁴.

Uczniami Elimelecha byli m.in. Jaakow Icchak Halewi Horowic z Lublina, Israel ben Szabtaj

Hepstein, Menachem Mendel z Rymanowa, Mosze Lejb z Sasowa. Po śmierci Elimelecha cadykiem w Leżajsku został jego najstarszy syn Elazar (zm. 1806), natomiast młodszy synowie założyli dynastie w Chmielniku i Mogielnicy. Ostatnim z leżajskich cadyków był syn Eleazara, Naftali (zm. 1844).

W wyniku pierwszego rozbioru Polski w 1772 roku Leżajsk przeszedł pod panowanie austriackie. Wojska zaborcze wkroczyły do Małopolski w lipcu 1772 roku, w tym także do Leżajska. Ostatni starosta leżajski Józef Potocki uzyskał zgodę na przeniesienie siedziby starostwa do Łańcuta.

W ten sposób Leżajsk wszedł w obręb dóbr monarchicznych habsburskich jako dobra kameralne. W 1819 r. w wyniku licytacji zostały one sprzedane Wojciechowi Mierowi, a następnie odsprzedane w latach 1830–1831 Alfreduwi Potockiemu, pierwszemu ordynatowi w Łańcutie.

Stan oświaty na ziemiach włączonych do Austrii był bardzo niski, dlatego też podjęto próby jej reformowania. Zadaniem reformy było podniesienie poziomu oświaty w Galicji, a także podporządkowanie kształcenia władzy monarchy. Nadzór nad nią sprawowały zarówno władze świeckie, jak i duchowne. W związku z tym na terenie Galicji funkcjonowały zarówno szkoły parafialne¹⁵, jak i trywialne¹⁶, zwykle dwu- lub trzyklasowe. W tych szkołach językiem wykładowym był język niemiecki. W latach 1855–1861 wprowadzono język polski jako jeden z przedmiotów nauczania.

Przyznanie autonomii Galicji spowodowało korzystne zmiany. Sejm Krajowy Galicji we Lwowie uchwalił 27 XII 1866 roku projekt powołania świeckiej władzy oświatowej, zatwierdzony w 1867 roku przez cesarza. Szkolnictwo ludowe znalazło się pod opieką Rady Szkolnej Krajowej. Wprowadzono do szkół język polski. Pozbawiono kościół dotychczasowych uprawnień w zakresie szkolnictwa. Od roku 1869 oświata była dostępna dla wszystkich i finansowana z funduszy publicznych. W 1873 roku w dekanacie leżajskim były 2 szkoły: w Leżajsku i w Sokolowie.

W 1875 roku istniała w Leżajsku szkoła męska czteroklasowa, a w roku 1876 została utworzona trzyklasowa szkoła żeńska. W roku 1899 podwyż-

¹² W 1603 r. został utworzony dekanat sokolowski, który został w 1630 r. przemianowany na leżajski.

¹³ R. Pelczar, *Szkolnictwo parafialne w ziemi przemyskiej i sanockiej od XIV w. do XVIII w.*, Warszawa 1998, s.43.

¹⁴ A. Berzeźwicz, *Leżajsk – miasto dwóch religii*, Materiały z sesji popularnonaukowej „My Europie – Europa Nam”, Nowa Sarzyna 27 kwietnia 2004 r., s. 24.

¹⁵ Szkoły prowadzone przez duchownych.

¹⁶ Wszystkie koszty związane z funkcjonowaniem szkół pokrywały gminy.

szo no stopień organizacyjny szkoły męskiej do pięcioklasowej. Przed I wojną światową istniała sześcioklasowa szkoła męska¹⁷. Nauka odbywała się w jednej z izb w wieży-dzwonnicy. Nowy budynek szkoły męskiej powstał w 1911 roku dzięki staraniom ówczesnego dyrektora Dziadeckiego.

W okolicy Leżajska działały 3 szkoły wyznaniowe (ewangelickie): w Gillershofie (1883–1913), w Baranówce (od 1888), a trzecia w Königsbergu (1895)¹⁸.

W roku 1901 rada wystąpiła z wnioskiem do Sejmu Krajowego o utworzenie w mieście szkoły koszykarskiej. Jej kuratorem był Bronisław Nowiński, a naukę zawodu prowadził Wojciech Rut, który pochodził z Markowej. Sprawował on funkcję dyrektora szkoły koszykarskiej w Leżajsku. Nauka odbywała się w klasycystycznym dworcu z XIX w. przy ulicy Sandomierskiej.

Na początku XX wieku Leżajsk przeżywał rozwój spowodowany otwarciem w 1900 roku linii kolejowej z Przeworska do Rozwadowa. W mieście powstawały drobne zakłady rzemieślnicze, które produkowały przedmioty codziennego użytku i zabawkarskie. Tworzone były spółki handlowe i rzemieślnicze. Większą wagę zaczęto przywiązywać do wykształcenia. Uwidoczniło się to we wzroście nakładów na oświatę ze strony władz miejskich oraz zmianie stopnia organizacyjnego istniejących szkół powszechnych. Tworzono różne fundacje wspierające uzdolnioną młodzież kształcącą się w gimnazjach w Rzeszowie, Jarosławiu, Przemyślu, Krakowie, Łańcucie oraz na uczelniach wyższych Lwowa i Krakowa.

W 1911 roku burmistrz Leżajska Bronisław Nowiński, miejscowy notariusz, zgłosił inicjatywę utworzenia gimnazjum. Tę sprawę podjął w czasie rozmów z wicemarszałkiem Rady Powiatowej w Łańcucie Bolesław Żardeckim, który pozytywnie ustosunkował się do tej propozycji i obiecał poparcie. Inicjatywę tę poparli działacze społeczni, którzy myśleli o przyszłości i dobru mieszkańców Leżajska i okolic. Orędownikiem utworzenia gimnazjum był ksiądz kanonik Antoni Tyczyński, dzie-

kan i proboszcz leżajski. Po raz pierwszy kwestię tę poruszono na posiedzeniu rady miasta Leżajska w dniu 28 września 1911 roku. Wniosek o utworzenie gimnazjum złożył radny Karol Rut, nauczyciel szkoły powszechnej. 18 grudnia 1911 r. powołano Towarzystwo Wspierania Miejskiego Gimnazjum Realnego¹⁹ w Leżajsku. Adwokat dr Arnold Berger opracował statut Towarzystwa, który został zatwierdzony przez radę miejską. Podjęła ona uchwałę o utworzeniu z dniem 1 września 1912 roku Miejskiego Gimnazjum Realnego w Leżajsku. Pismem z dnia 19 czerwca 1912 roku Krajowa Szkolna Rada we Lwowie zatwierdziła uchwałę, a po niej starosta łańcucki, a następnie cesarsko-królewskie Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia w Wiedniu. Kierownictwo gimnazjum powierzono profesorowi I Gimnazjum w Rzeszowie Janowi Karolowi Calczyńskiemu.

Nadzór nad gimnazjum sprawował Wydział Zarządzający Towarzystwa Wspierania Miejskiego Gimnazjum Realnego w Leżajsku, w skład którego wchodził: kurator gimnazjum, burmistrz, trzech członków wybranych przez Towarzystwo, reprezentanci Wydziału Rady Powiatowej w Łańcucie i ordynata łańcuckiego, osoby, które wpłacały powyżej 500 i więcej koron rocznie na rzecz szkoły, przedstawiciele instytucji wspierających finansowo i materialnie działalność szkoły oraz dyrektor. Prezesem Wydziału Towarzystwa został wybrany ks. Antoni Tyczyński – proboszcz leżajski, sekretarzem Ludwik Dziadecki, kierownik szkoły męskiej w Leżajsku, skarbnikiem Stanisław Wodziński, kierownik Urzędu Podatkowego w Leżajsku, kuratorem Bolesław Żardecki, wicemarszałek powiatowy.

Pierwsi uczniowie płacili czesne w wysokości 10 koron miesięcznie. Uroczysta inauguracja nastąpiła w dniu 3 września 1912 roku. Uczniowie utworzonej klasy I i II pochodzili z Leżajska i okolicznych miejscowości. Przyjęto tylko chłopców, dziewczęta uczęszczały „prywatnie”²⁰. Nauka odbywała się w pomieszczeniach szkoły męskiej zbudowanej w 1911 roku.

Zebrał i opracował:
Antoni Bereziewicz

¹⁷ J. Hoff, *Rozwój demograficzny, szkolnictwo, kultura Łańcuta i okolic w okresie autonomicznym*, [w:] *Łańcut. Studia i szkice z dziejów miasta*, pod red. Włodzimierza Bonusiaka, Wydawnictwo WSP Rzeszów 1997, s. 135.

¹⁸ Tamże, s. 137.

¹⁹ Gimnazjum realne, typ szkoły średniej z przewagą przedmiotów matematyczno-przyrodniczych; powstało jako alternatywa wobec gimnazjum klasycznego.

²⁰ Uczyły się w domu, a egzaminy z obowiązkowych przedmiotów zdawały przed komisją szkolną.

UCHWAŁA ZAŁOŻYCIELSKA SZKOŁY

Odpis - wyciąg

B yło pamiętne posiedzenie Rady miejskiej w Leżajsku dnia 19. czerwca 1912, na którym burmistrz miasta Wny Pan Bronisław Nowiński przedłożył imieniu Komisji Gospodarczej wniosek założenia gimnazjum realnego miejskiego w Leżajsku nakładem Gminy już d 1 września 1912, a Rada po wyczerpującej dyskusji założenie gimnazjum jednogłosem uchwaliła i odpowiednie kredyty pieniężne wyznaczyła.

C.k. Rada szk. krajowa we Lwowie przyjęła uchwałę erekcyjną Rady do wiadomości pismem z 10. lipca 1912. l. 10,686/IV, a gdy lokal, na gimnazjum przeznaczony, po odnowieniu kosztem Gminy uzyskał zatwierdzenie fizykatu c.k. Starostwa w Łańcucie, otwarto dnia 3. września 1912. dwie klasy I. i II. i wniesiono podanie do c.k. Ministerstwa W. i O. we Wiedniu o przyznaniu zakładowi prawa publiczności.

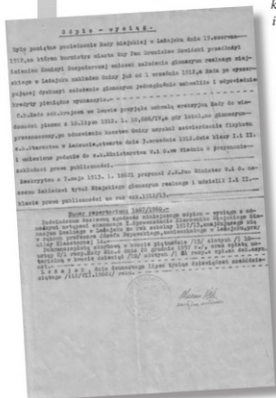
Reskryptem z 7. maja 1913. l. 18621 przyznał J.E. Pan Minister W. i O. naszemu Zakładowi tytuł Miejskiego gimnazjum realnego i udzielił I. i II. klasie prawo publiczności na rok szk. 1912/1913.

Numer repertorium: 1467/1960.

Poświadczam dosłowną zgodność niniejszego odpisu - wyciągu z odnośnymi ustępami okazanego I. Sprawozdania Kierownika Miejskiego Gimnazjum Realnego z Leżajska za rok szkolny 1912/13, znajdującego się w rękach profesora Józefa Depowskiego, zamieszkałego w Leżajsku, przy ulicy Klasztornej 14.

Pobrano: opłatę skarbową w kwocie piętnaście /15/ złotych /\$10 ustęp 2/1 rozp. Rady Min. z dnia 28 grudnia 1957 r./, oraz opłatę notarialną w kwocie dziesięć /10/ złotych /\$ 21 rozp. o opl. za dok. czyn. not.

L e ż a j s k, dnia dwunastego lipca tysiąc dziewięćset sześćdziesiątego /:12/VII.1960:/ roku.

Oficjalne nazwy i struktury szkoły

1912–1922 – Miejskie Gimnazjum Realne ¹	
1922–1926 – Państwowe Gimnazjum ²	
1926–1932 – Państwowe Gimnazjum im. Bolesława Chrobrego ³	
1932–1944 – Państwowe Gimnazjum i Liceum im. Bolesława Chrobrego ⁴	
1944–1948 – Państwowe Gimnazjum i Liceum im. Kr. B. Chrobrego ⁵	
1948–1949 – Państwowe Liceum im. Króla Bolesława Chrobrego	
1949–1953 – Państwowe Liceum i Gimnazjum im. Bolesława Chrobrego	
1953–1956 – Liceum Ogólnokształcące	
1956–1958 – Liceum Ogólnokształcące im. Bolesława Chrobrego	
1958–1960 – Liceum Ogólnokształcące	
1960–1973 – Liceum Ogólnokształcące im. Bolesława Chrobrego	
od 1973/1974 – Zespół Szkół ⁶	
Liceum Ogólnokształcące im. Bolesława Chrobrego	
Liceum Ekonomiczne	1968–2005
Liceum Korespondencyjne	1967–1968
Średnie Studium Zawodowe	1976–1977
Liceum Ogólnokształcące dla Pracujących Zaoczne	1975–1993

¹ Sprawozdanie kierownika Miejskiego Gimnazjum Realnego w Leżajsku 1912/13.

² Sprawozdanie dyrekcji Gimnazjum Państwowego za lata 1922/23 i 1923/24.

³ Sprawozdanie dyrekcji Gimnazjum Państwowego im. Bolesława Chrobrego za rok szkolny 1925/26.

⁴ W wyniku Jędrzejewiczowskiej reformy szkolnictwa przyjętej przez Sejm 11 marca 1932 r.

⁵ Ustalono na podstawie dokumentów wydawanych przez szkołę w latach 1944–1973.

⁶ Zarządzenie Kuratora Okręgu Szkolnego w Rzeszowie z dnia 19 maja 1973 r. w sprawie powołania zbiorczego zakładu nauczania pod nazwą „Zespół Szkół w Leżajsku”.

od 1983/1984 – Zespół Szkół im. Bolesława Chrobrego⁷		
Liceum Ogólnokształcące		
Liceum Ekonomiczne		1968–2005
Liceum Handlowe		1994–2004
Liceum Techniczne		2000–2004
Liceum Zawodowe	1996/1997 oraz 2001/2002	
Wydział Zaoczny dla Pracujących		
Technikum Przemysłu Spożywczego		1983–1988
Liceum Ogólnokształcące dla Dorosłych Zaoczne		1993–1998
Zasadnicza Szkoła Zawodowa		1979–1995
od 2002/2003 – Zespół Szkół Licealnych im. Bolesława Chrobrego⁸		
Liceum Ogólnokształcące		
Liceum Profilowane		2004–2009
Technikum		2002–2007
Szkoła Policealna dla Dorosłych		2004–2010
od 2007/2008 – Zespół Szkół Licealnych im. Bolesława Chrobrego⁹		
Liceum Ogólnokształcące Nr 1		
Liceum Profilowane Nr 1		2004–2009
Technikum Nr 2		
Uzupełniające Liceum Ogólnokształcące		
Uzupełniające Liceum Ogólnokształcące dla Dorosłych		

⁷ Zarządzenie Kuratora Oświaty i Wychowania w Rzeszowie z dnia 17 marca 1983 r. Nr O.IV-50111/14/83

⁸ Uchwała Nr XXXVIII/250/2002 Rady Powiatu w Leżajsku z dnia 4 marca 2002 r.

⁹ Uchwała Nr XIV/98/07 Rady Powiatu Leżajskiego z dnia 29 sierpnia 2007 r.

Grupa uczennic, stoją od lewej: (?)Turczyńska, Anna Sowanika, profesor Michalina Kędziorówna, Anna Sztyrakówna, Janina Martynowska, 1938 r.

Zbiórka PWK, 1938 r.

Mała matura, rok szk. 1937/1938

Mała matura, rok szk. 1938/1939

13 września 1939 r. – Do Leżajska wkroczyły oddziały niemieckiej 28. zmotoryzowanej dywizji piechoty i 8. zmechanizowanej dywizji piechoty.

Wrzesień 1939 r. – Budynek szkoły został zajęty przez okupanta, który dokonał barbarzyńskiego zniszczenia inwentarza. Część zbiorów bibliotecznych, materiałów archiwalnych i wyposażenia gabinetu chemii oraz fizyki uratował prof. Stanisław Gdula, prof. Józef Gröger oraz właściciel apteki mgr Seweryn Dańczak. Zakazem objęto nauczanie w szkołach średnich.

Zebrał i opracował:
Zbigniew Larendowicz
absolwent szkoły z 1937 r.

